

minister nævnte, der var. Ja, det kunne vi slet ikke tage noget Hensyn til, thi det er ikke Hovedsagen i det ærede Medlems Forespørgsel, at det er Ulovligheder, der ere begaaede saadan just i Henhold til Straffeloven. Det, der er begaaet, er Pineri ved Øvelserne, og i den Anledning kommer der ikke mange Straffe.

Jeg har med dette Par Ord villet yde den ærede Forespørger min Tak, fordi jeg tror, han har berørt et Punkt, der er Hovedpointen i de nuværende Myndigheds-misbrug. De skulle nok hytte sig for i Almindelighed at gaa hen og slaa os, og de skulle nok hytte sig for at gøre noget, som de ved strider mod Paragrafferne; men hvad de kunne gøre, det er at pine og plage Soldaterne, saa de ere nærved at plage Livet af dem, og saa kan man ikke komme dem til Livs med nogen som helst Straffelov. Det er den Side, der er fremdragen, og her er det, den højtærede Minister maa hjælpe. Jeg skal kun nævne et eneste Eksempel fra min egen Tjenestetid som Bevis paa, hvad der kan gøres i den Retning. Vi havde en Herre af samme Surdejg som denne Hr. Sønderøxe. Han var Ritmester. Saa hændte det en Dag, at et Halsbind ikke var spændt haardt nok; han vilde have, at det skulde være spændt saa haardt, at vi vare nærved at kvæles; det var militærisk rigtigt. Hvad Straf blev nu en saadan Forbryder idømt? Han blev idømt den Straf, at han om Søndagen skulde stille marchfærdig til Hest. Den højtærede Krigsminister ved som gammel Soldat, hvad det vil sige. Det betyder det samme som en hel Dags Arbejde. Men da saa denne Akt var forbi, skulde samme Synder møde i sit hvide Tøj nede i Fægtesalen, og der mødte Ritmesteren i egen Person tilligemed en Gymnastiklærer, og saa maatte han gøre Haandvægtsøvelser, saa længe han kunde røre en Arm, og derefter Hurtigløb, saa længe han kunde røre et Ben, og saa Haandvægtsøvelser igen afvekslende lidt med Sabelhugning. Bevares vel, hvilken Straffelovsparagraf strider det imod? Jeg kender ikke nogen saadan hverken i den gamle eller ny Straffelov; men det kan have til Følge, at det paagældende Individ faar, hvad han aldrig forvinder, og derfor er det denne Side af Sagen, vi skulle have frem. Der trænges til, at vi virkelig kunne faa udtalt en Mishilligelse fra alle fornuftige og humane Mennesker.

Saa skal jeg slutte med at udtale, at der siges, at vi ere nødte til at have saadanne strenge Regler; vi skulle have al

den Disciplin, vi kunne, for at Hæren, naar Farens Stund kommer, kan møde saa disciplineret som muligt og gøre sin Pligt for Fædrelandet. Jeg har set, at Højremænd have begyndt at tale om, at nu kunne vi smaa Danske se os i Spejl paa Boernerne; der kunde man se et Bevis paa, hvad et lille Folk er i Stand til at gøre overfor et Verdensrige. De ærede Højremænd, der have det saadan, maa jeg anbefale en lille Episode fra de allersidste Dage, som har staaet omtalt i Bladene. Den forefaldt imellem Marskal Roberts, den engelske Overkommandør, og Kommandør Cronje. Jeg vil anbefale dem at læse denne Episode. Der kom ridende en Mand i civilt Tøj, med bredskygget Hat, en ganske almindelig jævn Borger. Der var ikke det mindste guldgallonerede, ikke det mindste afstivede eller opstyltede ved ham, men det var alligevel en Mand, der har vist, at han kunde bringe hele Verden til at beundre ham i disse Dage, fordi han er en Mand, der har Kærlighed til den Plet, han kalder sit Fædreland, og som har været med til at slaas til det yderste, selv om han ikke havde Guldgalloner paa og ikke havde denne saa eftertragtede og roste Militærdisciplin. Derfor siger jeg: Lad dem gaa ned og tage et Kompagni af disse Boerer, som have været i Stand til at kæmpe for Fædrelandet, saa at Verden har sagt, at det var en ren Begivenhed at se det — de vilde nok sige, at det var nogle uhyre daarlige Soldater at stille op til Oberstløjtnant Sønderøxes Behandling. Jeg tror, at hvis han fik fat i dem, vilde de faa en Masse Ekstraøvelser, for at de kunde opnaa denne militære Anstand og alt det andet, som vi andre vide ingen Verdens Nytte er til, naar det kniber. Lad os ikke kalde det unge Mandskab ind og give dem en saadan Opdragelse, at man piner den Smule Fædrelandskærlighed ud af dem, som de have, men en saadan, at de faa Følelsen af, at de skyldte Fædrelandet alt, hvad de kunne udrette, alt, hvad de orker og evner. Men er der noget Sted, hvor den militære Anstand har faaet sit Knæk, saa er det i Sydafrika i disse Dage. Vi se der, hvad det betyder, de komme der med deres oplankede Lejesvende fra England, og de falde i Tusindevis for disse Bønder, som ville forsvare deres Fædreland, og som kun ville lade sig kommandere af dem, som de anse for de kløgeste, selv om de komme med bredskygget Hat og uden Spor af Guldgalloner. Den militære Aand have vi almindelige Borgere aldrig nogen Sinde